

A Toni Clapés

Coherència interna d'un llenguatge que es busca a si mateix com una ombra repetida



Foto: Aurelio Asiain

Un silenci on habitar, evitar el dol de les mosques que t'ataquen, prenyades de fam i d'hivern, d'un hivern que comença. I no han mort.

La casa del son, l'abisme del dir, són caus on pots valdre amb raons diferents. La franca dificultat d'un dir humil, d'un dir fred. En Toni Clapés que suscita remors. Bàsica humilitat gens primària, però, d'algú que s'allunya de l'èpica. D'algú que s'allunya del drama. Que pesca les bombolles del silenci, honest amb cada línia i traç. Coherència interna d'un llenguatge que es busca a si mateix com una ombra repetida, que abandona l'allargassament.

Ara és la concisió específica, l'escisió, el tall que fereix, que no cansa però esgota, que diu altes cotes tanmateix prou baixes de valors lingüístics. La paraula justa, sense respiració afectada, s'allibera de la sobreactuació del teatre del vint-i-u i de les imbecil·litats novel·lesques, de les paraules sobreres. Només la ferida justa, indispensable, necessària per innecessària, estètica per inútil, sempre imprescindible en les nits de fulles fosques, damunt del blanc i el riu.